

DISCURSUL PAPEI FRANCISC LA AUDIENȚA CU MIȘCAREA COMUNIONE E LIBERAZIONE

Piața Sfântul Petru,
7 martie 2015

Dragi frați și surori, bună ziua!

Vă spun bun venit tuturor și vă mulțumesc pentru afecțiunea voastră călduroasă!. Adresez cordialul meu salut Cardinalilor și Episcopilor. Îl salut pe Don Julián Carrón, Președintele Fraternității voastre și îi mulțumesc pentru cuvintele pe care mi le-a adresat în numele tuturor; și vă mulțumesc, Don Julián, și pentru acea frumoasă scrisoare pe care ați scris-o tuturor pentru a-i invita să vină. Multe mulțumiri!

Primul meu gând se îndreaptă spre fondatorul vostru, Mons. Luigi Giussani, amintind și cea de a zecea aniversare a nașterii lui în Cer. Îi sunt recunoscător lui Don Giussani pentru mai multe lucruri. Primul, mai personal, este binele pe care acest om mi l-a făcut mie și vieții mele preoțești, prin lectura cărților și a articolelor sale. Celălalt motiv este faptul că gândirea sa este profund umană și ajunge până la nivelul cel mai intim al omului. Voi știți cât de importantă a fost pentru don Giussani experiența întâlnirii: întâlnirea nu cu o idee, ci cu o Persoană, cu Isus Cristos. Astfel el a educat spre libertate, îndrumând spre întâlnirea cu Cristos, deoarece Cristos ne dă adevărata libertate. Vorbind de libertate îmi vine în minte „Chemarea lui Matei”, acel Caravaggio în fața căruia mă opream îndelung în biserica San Luigi dei Francesi, de fiecare dată când veneam la Roma. Niciunul dintre cei care stăteau acolo, inclusiv Matei, avid de bani, nu putuse să se aștepte la mesajul celui deget care îl arăta, la mesajul acelor ochi care îl priveau cu milostivire și îl alegeau pentru a fi urmași. Simțea acea uluire a întâlnirii. Așa este întâlnirea cu Cristos care vine și ne invită.

Totul, în viața noastră, astăzi ca și pe vremea lui Isus, începe cu o întâlnire. O întâlnire cu acest Om, tâmplarul din Nazaret, un om ca toți ceilalți și în același timp diferit. Să ne gândim la Evanghelia lui Ioan, acolo unde acesta descrie prima întâlnire a discipolilor cu Isus (cfr. 1,35-42). Andrei, Ioan, Simon: se simțiră priviți până în străfundul ființei, cunoscuți în mod intim, și acest lucru a generat în ei o surpriză, o uimire care, imediat, i-a făcut să se simtă legați de El... Sau când, după Înviere, Isus îl întreabă pe Petru: <<Mă iubești?>> (In 21,15), și Petru răspunde: <<Da>>; era acel „*primerear*”, acea întâietate a Harului. Aceasta a fost descoperirea decisivă pentru sfântul Pavel, pentru sfântul Augustin, și pentru mulți alți sfinți: Isus Cristos întotdeauna este primul, ne precede, ne așteaptă, Isus Cristos ne precede întotdeauna; iar când noi sosim, El este deja acolo, așteptându-ne. El este ca floarea de migdal: este cea care înflorește, și anunță primăvara.

Și această dinamică a întâlnirii care suscită uimirea și adeziunea nu poate fi înțeleasă fără îndurare. Numai cine a fost mângâiat de duioșia îndurării îl cunoaște cu adevărat pe Domnul. Locul privilegiat al întâlnirii este mângâierea îndurării lui Isus Cristos față de păcatul meu. Și de aceea, uneori, m-ați auzit spunând că locul privilegiat al întâlnirii cu Isus Cristos este păcatul meu. Tocmai datorită acestei îmbrățișări pline de îndurare se naște dorința de a răspunde și de a

ne schimba, și de aici poate izvorî o altfel de viață. Morala creștină nu este efortul titanic, voluntarist, al celui care decide să fie coerent și reușește, un fel de provocare solitară față de lume. Nu. Aceasta nu este morală creștină, este altceva. Morala creștină este răspuns, este răspunsul emoționat în fața unei îndurări surprinzătoare, imprevizibile, de-a dreptul „injuste” după criteriile umane, a Cuiva care mă cunoaște, cunoaște trădările mele și totuși mă iubește, mă respectă, mă îmbrățișează, mă cheamă din nou, speră în mine, așteaptă de la mine. Morala creștină nu înseamnă să nu cădem niciodată, ci să ne ridicăm mereu, datorită mâinii lui care ne prinde. Iar calea Bisericii înseamnă și aceasta: să lăsăm să se manifeste marea îndurare a lui Dumnezeu. Zilele trecute le spuneam noilor Cardinali: <<Calea Bisericii este aceea de a nu condamna pe nimeni pentru veșnicie; aceea de a oferi îndurarea lui Dumnezeu tuturor persoanelor care o cer cu inima sinceră; calea Bisericii este tocmai aceea de a ieși dintre propriile ziduri pentru a merge în căutarea celor care sunt departe în „periferiile” existenței; aceea de a adopta pe de-a întregul logica lui Dumnezeu>>, care este cea a îndurării (*Omilia*, 15 februarie 2015). Și Biserica, de asemenea, trebuie să simtă impulsul plin de bucurie de a deveni floare de migdal, adică primăvară ca Isus, pentru toată omenirea.

Astăzi voi aniversați șazeci de ani de la începuturile Mișcării voastre, <<născute în Biserică – după cum v-a spus Benedict XVI – nu dintr-o voință organizatorică a Ierarhiei, ci generată de o întâlnire reînnoită cu Cristos și astfel, putem zice, dintr-un impuls venit în ultimă instanță de la Spiritul Sfânt>> (*Discurs la pelerinajul CL*, 24 martie 2007: Insegnamenti III, 1 [2007], 557).

După șazeci de ani, carisma originală nu și-a pierdut prospețimea și vitalitatea. Însă, amintiți-vă că centrul nu este carisma, centrul este unul singur, este Isus, Isus Cristos! Când pun în centru metoda mea spirituală, drumul meu spiritual, modul meu de a-l înfăptui, încep s-o iau pe căi greșite. Toată spiritualitatea, toate carismele din Biserică trebuie să fie <<descentrate>>: în centru este singur Domnul! De aceea, când Pavel, în Prima Epistolă către Corinteni vorbește despre carisme, despre această realitate atât de frumoasă a Bisericii, a Trupului Mistic, încheie vorbind despre iubire, adică despre ceea ce vine de la Dumnezeu, ceea ce îi este propriu lui Dumnezeu și care ne permite să-L imităm. Să nu uitați niciodată asta, să fiți descentrați!

Și apoi carisma nu se păstrează într-o sticlă de apă distilată! Fidelitatea față de carismă nu înseamnă a o „pietrifica” – cel care „pietrifică” este diavolul, nu uitați! Fidelitatea față de carismă nu înseamnă să o scriem pe un pergament și să o punem în ramă. Referința la moștenirea pe care v-a lăsat-o Giussani nu poate să se reducă la un muzeu de amintiri, de decizii luate, de norme de conduită. Presupune, bineînțeles, fidelitate față de tradiție, dar fidelitatea față de tradiție – zicea Mahler – „înseamnă să ținem viu focul și nu să adorăm cenușile”. Țineți viu focul memoriei acelei prime întâlniri și fiți liberi!

Astfel, centrați pe Cristos și pe Evanghelie, voi puteți fi brațele, mâinile, picioarele, mintea și inima unei Biserici „în ieșire”. Calea Bisericii este ieșirea în căutarea celor aflați departe în periferii, slujirea lui Cristos în orice persoană marginalizată, abandonată, lipsită de credință, decepționată de Biserică, prizonieră a propriului egoism.

„A ieși” înseamnă de asemenea respingerea autoreferențialității, în toate formele ei, înseamnă a ști să-i ascultăm pe cei care nu sunt ca noi, învățând de la toți, cu o umilință sinceră. Când suntem sclavii autoreferențialității sfârșim prin a cultiva o „spiritualitate de etichetă”: „eu sunt

CL”. Aceasta este eticheta. Și apoi cădem în miile de capcane pe care ni le oferă complacerea în autoreferențialitate, acea privire în oglindă care ne face să fim dezorientați și ne transformă în simpli impresari ai unei ONG.

Dragi prieteni, aș vrea să închei cu două citate foarte semnificative din Don Giussani, unul de la începuturi și celălalt de la sfârșitul vieții lui.

Primul: <<Creștinismul nu se realizează niciodată în istorie ca fixare a unor poziții de apărare, care se raportează la nou ca pură antiteză; creștinismul este principiu de răscumpărare, care-și asumă noul, mântuindu-l>> (*Porta la speranza. Primi scritti*, Genova 1997, 119). Acest citat este cam din 1967.

Al doilea din 2004: <<Nu numai că nu am intenționat să „fondez” nimic, dar consider că geniul mișcării pe care am văzut-o născându-se este acela de a fi simțit urgența de a proclama necesitatea de reîntoarcere la aspectele elementare ale creștinismului, adică pasiunea faptului creștin ca atare în elementele lui originare, și atât>> (Scrisoare către Ioan Paul II, 26 ianuarie 2004, cu ocazia celor 50 de ani ai mișcării Comunione e Liberazione).

Domnul să vă binecuvânteze și Maica Domnului să vă păzească. Și, vă rog, nu uitați să vă rugați pentru mine! Mulțumesc.

© Copyright - Libreria Editrice Vaticana

(Traducere sub îngrijirea Comunione e Liberazione)